

at de faar deres Udgifter ved en saadan Vurdering godtgjort — jeg tror ikke, de faar stor Betaling derfor. Men ellers er det ikke nogen dyr Historie at fremskaffe disse Beretninger fra alle Dele af Landet. At de skulde være rigtige i den Forstand, at de skulde kunne sige, hvorledes Høsten bliver til Slut, er der jo ingen, der kan vente. Man skønner paa et givet Tidspunkt om, hvorledes Høsten ser ud til at ville blive. Og det kan man naturligvis godt lade være med at sige, men man kan i alt Fald ikke lade være med at lade Folk foretage deres Vurdering af den, og selv om der ikke blev udsendt officielle Høstberetninger, vilde man dog i Bladene hver Maaned og hver Uge kunne læse Udtalelser om Høsten fra Landboere hele Landet over. Disse har, saa vidt jeg erindrer, ogsaa været meget rosende paa et tidligere Tidspunkt af Aaret end det nuværende. Saa dette at lade en Vurdering af, hvorledes Høsten tegner i Øjeblikket, være hemmelig for den danske Befolkning, vil man ikke naa, selv om man afskaffer de officielle Høstberetninger. Men skulde der være et almindeligt Ønske i Rigsdagen om at standse disse, skal jeg i og for sig ikke have noget imod det. Jeg føler mig forvisset om, at den danske Befolkning alligevel gennem Bladmeddelelser vil blive holdt informeret om Høstudsigterne paa et givet Tidspunkt. Her søger man nu at samle Beretninger ind fra alle Dele af Landet for at skabe et saa vidt muligt ensartet Grundlag for Vurderingen, og skulde man ikke ønske saadanne, men mere personlige Vurderinger af Høsten, skal jeg naturligvis være villig til at standse Høstberetningerne. Men jeg vil dog antage, at de giver et bedre Grundlag for en Vurdering end blot personlige Udtalelser, der fremkommer snart i det ene, snart i det andet Blad. Her gør man i Virkeligheden et Forsøg paa at skaffe en Oversigt over, hvorledes det ser ud paa et givet Tidspunkt. Naturligvis giver Tallene ikke noget som helst Udtryk for, hvorledes Høsten vil blive paa et andet Tidspunkt. De bliver netop forandret hver fjortende Dag, for at man kan se, hvorledes Udsigterne til Høstens Udfald forandrer sig fra den ene Fjortendedag til den anden.

Schovelin: Da den nuværende lovfæstede Valutaordning var til Forhandling her i Rigsdagen, stod Striden mellem Partierne væsentlig om, hvorledes Midlerne til Betaling af de 40 Mill. Kr.s Statsgæld, som Nationalbanken vilde have tilbagebetalt, skulde tilvejebringes. Dette var Hovedsagen. Jeg for mit personlige Vedkom-

mende gjorde udtrykkelig ved Siden af gældende i det af Landstinget nedsatte Udvalg om Sagen, at naar man indskrænkede sig til, som det jo skete, at fastsætte en Maksimalkurs for Dollars, til hvilken Nationalbanken havde Sælgerpligt, men ikke samtidig satte en passende Minimumskurs, til hvilken den havde Køberpligt, vilde Nationalbanken ikke kunne blive Herre over Tempoet. Det har altsaa ogsaa efter Løvens Gennemførelse vist sig at slaa til. I øvrigt tillod jeg mig her fra Talerstolen under denne Sags Behandling at udtale, at det forekom mig, at hele Landet var gennemsyret af Hykleri, idet man bekendte sig til Kronens Opgang til dens gamle Værdi, Guldpari, men i hvert Fald praktisk blev staaende ved noget, man nærmest kunde kalde et Stabiliseringsforsøg. Man fastholdt officielt, at alle Nedsæringsplaner var opgivet, men selve Valutaordningen var i sig selv ikke meget andet end et Stabiliseringsforsøg. Nu vil jeg sige, at det gaar let med disse saakaldte Nedsæringsplaner paa den gamle Maade: „naturam furca pellas ex — hun kommer dog igen, den Heks“. Naar jeg læser den Udtalelse, som nu er kommet fra Rigsdagens Valutaudvalg, ser jeg der tydeligt, at den lurar i Krogene, eller med andre Ord, at man dog i hvert Fald holder Muligheden aaben i saa Henseende. Og det synes jeg egentlig er det kedelige ved, hvad der er sket i denne Rigsdagssamling, at det, jeg vil kalde Uærligheden i Landets Valutapolitik, vedbliver. Hvis man vil op til Guldpari, kan jeg ikke se andet end, at Øjeblikket er kostbart i saa Henseende, og at det vilde have været rigtigt netop i dette Øjeblik at slaa det fast. Blicher dette forpasset, ja, saa kan man ikke med tilstrækkelig Fynd paastaa, at der i Ordene i Valutaudvalgets Udtalelse om „Kronens endelige Fæstnelse“ skal absolut være tænkt paa Kronens endelige Fæstnelse *ved Pari*; deri kan ogsaa meget vel lægges ind „Kronens Fæstnelse“ ved et lavere Punkt. Ved Kronens endelige Fæstnelse sigtes der jo nemlig i og for sig paa Guldindløselighed, og Guldindløselighed behøver selvfølgelig ikke at knyttes til den gamle Pari.

Jeg maa endvidere i Tilslutning til min Partifælle, det ærede 7de Medlem for 2den Kreds sige, at den højtærede Minister synes mig ikke at have Ret i, at Vendingen indtraadte ved selve den Omstændighed, at Rigsdagen vedtog den nuværende Valutaordning. Nej, Vendingen indtraf hos Nationalbanken. Nationalbanken begyndte med at stritte imod denne Ordning, men bøjede sig, og derefter, synes jeg, det maa anerk-